Don Simon - Rafael & Lotte -- Despre singuratatea ingerilor si despre iubirea muritorilor de rind

Un înger a spus odată că demnitatea nu înseamnă numai vigoarea aripilor sau măsura lor. Era băut şi bolborosea despre mare, despre fascinaţia astrală a stelelor oglindite în apă, despre mirosul de alge putrede care se înghesuiesc fantomatic în grădinile de trandafiri ale sufletelor, despre tristeţea navigatorilor solitari şi despre cîntecul pervers al sirenelor. Nu-şi mai amintea cum apăruse pe lume, în schimb îşi amintea cum, înainte să înveţe secretul zborului, învăţase să bea bere fiartă laolaltă cu teribilii vikingi, reţinîndu-şi dispreţul care-i stătea în gît ca o vomă. În fond, n-avea ce să caute laolaltă cu dezgustătorii muritori, printre horcăielile de beţivi din jegul cavernelor, însă mirosul berii, amestecat cu fumul de lumînări, îi scotea din minte remanenţe dintr-un vis apoteotic sau chiar stampe aproape vii ale unei existenţe anterioare, imposibil de descris, se înghesuia în insalubrul etichetării umane ca să se regăsească pe sine, se ameţea şi atunci, ştiind că odată şi odată ochii îi vor lua foc, pleca înainte ca demonii mărilor să-i caute pricină şi să-l înjunghie.
Îl chema Rafael.
L-am cunoscut în primăvara în care m-am îndrăgostit întîia oară, cînd sufletul mi-a fost, deopotrivă, înnobilat şi mutilat. Îl culegeam din mîzga docurilor fantomatice la care trăgeau drakkarele. Întotdeauna m-a fascinat agresivitatea capetelor de balauri de la provele lor în timp ce soarele ieşea năucit de sub orizont ca să lumineze planşa portului. Printr-o ciudată asociere cu primăvara iubirii mele, printr-o secretă şi imposibilă existenţă a anotimpului fals în care l-am cunoscut pe Rafael, atunci cînd sufletul mi-a fost luminat şi mutilat de dragostea primei femei, în dimineţile liniştite în care îngerul, năucit de clăbucii berii, îmi povestea despre sine, reazemul stîncos al fiordurilor, îmbogăţit de praful atîtor vînturi, însă şi de veşnicul travaliu al păsărilor, înflorea. Parcă înflorea sub ochii lui pe cale să ia foc în primăvara zilnică a soarelui, în acel ciclu nesfîrşit al zilei fără de moarte într-un anotimp fals.
“Visezi϶” mă întreba gutural.
Cum să fie posibil să nu visezi în preajma unui înger ca Rafael϶
Norii pluteau ca nişte năluci şi parcă cerul îşi schimba locul cu marea. Se auzea, undeva departe, cîntecul patetic al marinarului înecat.
Ne plăceau tare mult înălţimile de deasupra portului, adică acele locuri din care puteai cuprinde, pînă departe, cerul şi marea în ciudata şi fascinanta lor nuntă.
În vremea aceea Rafael avea încă aripile tinere, însă trăise mulţi ani, mai mulţi decît mine, suficient de mulţi ca să-mi spună că renunţă bucuros la eternitate pentru a fi muritor, pentru a iubi o femeie cum era cea din mintea mea, căci urma să trăiască veşnic fără să aibă un sex precizat.
Magia lui de înger se răsfîngea în toate dimineţile deasupra portului. V-am spus că era un anotimp fals, un veşnic sfîrşit de primăvară amestecat cu un început de vară.
Într-o vreme mi-a fost teamă că Rafael, în generozitatea lui, mă va face şi pe mine nemuritor. Cu spectrul eternităţii în faţă mi-a fost teamă că urma să mă plictisesc de propria mea existenţă însă în acele dimineţi care erau imposibil să existe, malurile portului înfloreau în oglinda soarelui. Vikingii erau prea beţi ca să vadă ceea ce putea

vedea un prieten de înger. Albul narciselor şi tulburătoarea lor sevă purtată de vînt, nevroza acută a iasomiei plimbîndu-se printre fiorduri, seducţia trandafirilor albi şi sacralitatea crinilor (tot albi) veneau să umple de consistenţă într-un mod impecabil acel anotimp imposibil de precizat.
Rafael iubea femeia din mintea mea, nu ca mine, însă în aceeaşi măsură cu propriul său vis sau remanenţele vieţii anterioare. Magia lui îmbrăca fiordurile în fiecare dimineaţă în alb, ştiind sigur că îmi făcea o bucurie în prelungirea dorinţei secrete din motivul înnobilării şi mutilării sufletului meu. Ca şi mine, era în mijlocul secretelor existenţiale, cînd ar fi vrut să ştie mai multe despre sine.
Mulţi ani mai tîrziu, cînd depăşisem frica de eternitate, cînd se sfîrşise meteorica mea existenţă de cincizeci de ani, Rafael m-a învăţat să zbor. Este adevărat că mă înălţasem cu teamă, însă avusesem încredere în ştiinţa lui de a pluti şi în vigoarea penelor sale. Cred că datorită magiei lui m-am ridicat la cer păstrînd cu mine mirosul amestecat, atît de seducător, al florilor albe. N-am îndrăznit niciodată să-l întreb de ce, în acel moment în care fiecărui muritor îi este teamă să plutească cu ochii arşi, însoţit de propriul său înger, a dorit să-mi mai facă o bucurie. Poate că se simţea dator. În orice caz, mi-a spus că dacă iubeşti albul, adică sinceritatea, chiar dacă este ascuns într-o femeie, atunci eşti pe cale să devii înger.

* *

Într-o noapte l-am surprins pe Rafael uitîndu-se cum iubeam femeia înnobilării / încarcerării sufletului meu. Mai întîi l-am simţit, pentru că dintr-o dată rugii patului s-au umplut de narcise proaspete, apoi i-am văzut ochii pe cale să ia foc. În acea clipă, deşi am simţit perversitatea privirii sale, l-am iertat. Ştiam că, dacă ar fi întîrziat în caverne, urma să fie înjunghiat de vikingi. L-am lăsat să privească ştiind că primăvara iubirii mele nu putea să-l vadă.
A fost un sfîrşit de noapte, de dinaintea dimineţilor îmbrăcate în alb, perfect.
Am iubit nebuneşte însoţit de privirea unui înger pe cale să fie înjunghiat şi am fost iubit nebuneşte.
În încrîncenarea dintre noapte şi dimineaţă, Lotte mi-a gătit. Încă nu se auzea cîntecul trist al marinarului înecat, în schimb îmi auzeam cascada minţii seduse definitiv.
Cînd prima geană a dimineţii mele fără Rafael a sărutat fereastra, rugii patului au îmbătrînit în vechea lor consistenţă moartă. Singurul lucru strălucitor din cameră era Lotte dormind lîngă mine.
Înainte să adorm, am văzut un vultur scurmînd cu ciocul într-o dală de piatră. N-am înţeles metafora, iar Rafael dispăruse.

Viaţa mea a fost ca un vis celest, conştient fiind că un înger şi o femeie, deopotrivă, mi-au luat minţile. Într-un mod absolut de neînţeles, nu am putut să aleg între ei niciodată. Privirea lui, uneori cinică, însă niciodată suficient de sinceră ca să-mi ceară departajarea între sacralitate şi omenesc m-a făcut să cred că prietenia noastră nu este atît de profundă, însă, pe de altă parte, am început să cred că îngerii, cu adevărat, sînt incredibili de generoşi. Am căutat circumstanţe atenuante. În fond, oamenii fac asta tot timpul. Într-un fel se mint singuri, ceea ce nu este cazul cînd vorbesc de Lotte şi Rafael. Pe ei nu i-am minţit niciodată, deşi am trăit veşnic cu gîndul că dacă îţi laşi sufletul descoperit, mori pe

jumătate. Am greşit. Ei nu m-au înşelat niciodată, în schimb cred că etichetările, în cea mai mare parte, sînt stupide. Se fac la nervi sau cu simptomatica (in)conştienţă că dacă faci etichetări eşti deştept. Rafael mi-a vorbit despre asta deseori. Cred că, vorbindu-mi mie, unui simplu muritor bogat cu un înger, încerca să-şi rezolve propriile întrebări despre Dumnezeu. Cînd vorbea, trăia încă temător, abia ieşit din criza fricii că poate fi înjunghiat de cuţitele sau lovit de bardele demonilor din fiorduri. Uneori se bîlbîia năucit de berea fiartă şi de mirosul lumînărilor însă întotdeauna era coerent.

Cînd îl surprindeam uitîndu-se

(crezînd că nu văd)

la mine mult timp, ştiam că se gîndea la Lotte, la pielea ei aurie şi la felul în care mă iubea, la imposibila lui condiţie de fiinţă fără sex precizat.

Era vremea cînd Rafael încă nu ştia să zboare ca să nu-i mai fie teamă de cruzimea oţelului, mereu uitînd că este nemuritor, era vremea cînd încă nu ştia dacă se născuse din femeie sau din sămînţa celestă a lui Dumnezeu, era acel anotimp fals, etern, cînd mă vedea făcînd dragoste cu primăvara iubirii mele, a verii mele, a toamnei şi nefiinţei mele, cînd rugii patului năşteau narcise şi el stătea să ne privească plîngînd, era vremea cînd devenise conştient de magica lui putere, cînd începuse să se plictisească de bere şi de cîntecul patetic al marinarului înecat, era vremea cînd ceilalţi îngeri

(pe care eu nu-i vedeam)

încercau să-l înveţe să fie înger, deşi Rafael, cel puţin pentru mine, era mai înger decît toţi îngerii la un loc, era secretul anotimpului fals al acelei primăveri, aproape veri, cînd fiordurile scandinave se umpleau cu flori albe, pătruzătoare ca esenţă şi strălucire.

Cum să nu-l iubeşti pe Rafaelω Părea un copil, deşi era atît de matur.

Avea vise ciudate, în care Dumnezeu i se arăta ca un fluture sau ca un cal înaripat, mereu superb în plutirea lui. Este adevărat că nu dormea decît rareori şi mai mereu îmbălsămat cu bere fiartă şi miros de lumînări. Poate că ochii lui, veşnic pe cale să ia foc, erau bolnavi de oboseală şi obsesii.

În ultima noapte, cînd l-am salvat de cuţitele vikingilor, era treaz.

În buza dimineţii, după ce am iubit-o pe Lotte, mi-a bătut în fereastră făcîndu-mi semn să îl urmez. A fost singura dimineaţă cînd rugii de narcise au rămas vii. Am lăsat-o pe Lotte să doarmă în propria-i strălucire şi l-am urmat.

În acea sacră dimineaţă, Rafael şi-a luat zborul din înălţimea fiordurilor.

Lotte… Deseori o las în patul plin cu narcise.

Rafael şi-a luat zborul de cîteva zile. De atunci îl tot urmăresc, mai ales în amurg, cînd caută să înece suliţele soarelui muribund între penele sale.

Însă mintea mea este la Lotte, deşi uneori mă dezamăgeşte prin absenţa ei. Poate că nu are vină, poate că toată vina o port chiar eu. Este greu să iubeşti un înger şi o femeie, deopotrivă.

În acest interludiu mi-am dat seama de două lucruri: că Rafael îşi căuta identitatea şi că Lotte căuta să mă suplinească. A fost un gînd în viteză, un gînd aiurea. Lotte n-ar fi gîndit astfel. Şi nici Rafael.

Mirosea a frunze de plop arse, a început de toamnă.

De cînd nu mai exista acel anotimp imposibil de precizatω Nu mai existau dimineţi care să desfidă în strălucire gulerul agresiv al fiordurilor, nici soarele nu mai avea aceeaşi seducţie, iar cîntecul marinarului înecat se auzea din ce în ce mai slab.

Rafael plecase luînd cu sine propriul anotimp.

Cum s-o înţeleg pe Lotte dacă ea nu mă înţelege pe mineω Uneori cochetează cu vikingii, alteori îi este dor de mare. Se scaldă în asfinţit, cînd valurile măsluiesc agresivitatea focului. Cochetează, derutîndu-mă, cu oameni care nu pot exista în timpul nostru alcătuit de Rafael. Poate o face ca să mă chinuiască, să se răzbune pentru dragostea mea pentru Rafael, poate o face dintr-un capriciu, poate… Uneori cred că am greşit că mi-am deschis sufletul şi mintea atît de franc. Cînd mă ucide astfel o asemui cu mormîntul definiţiei mele de om pe cale să trăiască cincizeci de ani, de om care aşteaptă să fie luat la piept de îngerul Rafael ca să călătorească cu ochii arşi printre aştri.

Nu mai ştiu cîte cuvinte am cheltuit cu Lotte. Am căutat, cu obstinaţie, să-i înţeleg dorinţele, obsesiile, s-o fac fericită. Am vrut să fac asta, pentru că o iubesc cu adevărat.

Totul a început într-un anotimp bine precizat. Cînd au început să plesnească mugurii plopilor, Lotte a înţeles că o iubesc. Pînă atunci i-a fost frică să ştie.

Deşi o cunosc atît de bine, uneori am senzaţia că nu ştiu ce doreşte cu adevărat.

M-am întrebat deseori, mai ales după ce anotimpurile îşi reluaseră curgerea firească, de ce Rafael şi-a luat zborul în miezul întrebărilor mele. În acele zile m-am simţit ca un mort plutind pe valuri. Am băut cu vikingii şi am căutat să-i provoc, m-am bătut cu ei, m-am aşezat plin de sînge lîngă Lotte, fără ca ea să mă simtă, am stat s-o privesc la lumina lumînării încercînd să înţeleg unde greşeam (ea zîmbea prin somn mînată de fantasma visului neprecizat), am murit de fiecare dată privind-o fără răspunsuri, crezînd că Rafael n-o să se mai întoarcă în viaţa mea. Ştiam bine că, dacă nu se va întoarce, nu o să mai fiu în stare să iubesc.

Unde greşesc, Lotteω

De mii de ori am întrebat-o fără să rostesc cuvintele.

În toamna întrebărilor mele, cînd simţeam că am pierdut, deopotrivă, dragostea singurei femei din viaţa mea, însă şi a singurului înger, marea a zămislit în burta ei un tren pe care l-a expulzat pe docurile scandinave.

Despre răspunsuri.

Gunnar…

De atîtea ori am simţit cum mă învăluie cu dragostea lui, cum mă atinge cu tandreţe, ca şi cînd ar atinge o floare care se deschide sub mîngîierile lui, cum mă ocroteşte ca nimic rău pe lumea asta să nu mă poată atinge.

A fost chinuit de îndoieli, de întrebări, a căutat răspunsuri pînă le-a găsit singur, dar n-a lăsat niciodată nimic să răzbată pînă la mine ca să am liniştea şi fericirea pe care mi le doream. Şi-a făcut un scop din a mă face pe mine fericită, cu orice preţ. Ce dovadă mai mare de dragoste poate avea o femeie pe lumea astaω Cum să nu strălucesc cînd mă iubeşteω O aură magică ne înconjoară cînd sîntem împreună, simţim amîndoi magia şi sîntem doi şi sîntem unul. Şi strălucim.

Pare nefiresc ca la sfîrşitul mileniului I, cînd apostolii creştinismului umblau să convingă fiordurile că Jessus a fost cu adevărat fiul lui Dumnezeu, cînd vikingii îi băteau cu latul sabiei peste şale pentru că nu concepeau să bea bere fiartă în compania altui zeu în afară de Odin, cînd se învîrtejea marea fără nici o noimă şi cînd exista cu adevărat un anotimp fals, pare nefiresc ca în acele timpuri un tren să fi ieşit din burta mării ca să gareze pe

dalele de piatră de la Ogsmund, deşi istoria a demonstrat mai tîrziu că trenul s-a născut cu adevărat din magia omului. Sigur, era un tren fals, aşa cum şi timpul
(din vina - datorită - lui Rafael)
era fals, însă magia lui, aburul scos prin coşul fiinţării, biela-manivela naşterii omului modern, cît şi asasinii-pereche pe care i-a adus în singurul vagon, toate, la grămadă, l-au făcut obiectul idolatrizării ţărmurilor scandinave. Cu aceeaşi naturaleţe cu care, după ce am iubit-o pe Lotte în acel mod nepămîntean, am auzit-o pe Cher. Amprenta acustică depăşise cadrul subliminal, aşa cum şi imposibilul tren ieşise din adîncuri.
În prima zi, vikingii, neam aspru de luptători proveniţi direct din Vallhala, în venele cărora sîngele fierbea de băutură şi adrenalină, au atacat oţelul trenului cu bardele tocite în mijlocul atîtor jafuri pe coastele britanne. În mijlocul imposibilei lupte arătau ca nişte demoni.

Sînt cam plecat astăzi. Parcă aş pluti în derivă. Mi-e rău, şi totuşi nu simt nici o suferinţă fizică. Mi s-a mai întîmplat, mai ales de cînd Rafael a descoperit secretul zborului, luînd cu sine acel anotimp care rupea curgerea timpului.
Lotte, simt nevoia să-l ucid pe Rafael. Ce dacă este îngerω Poate că asasinii-pereche au sosit cu acel imposibil tren pentru că pur şi simplu am dorit eu asta. Nu sînt foarte lămurit. Vikingii cred că asasinii au venit să-l omoare pe regele Harald al Scandinaviei şi de aceea sînt atît de pătimaşi. Nebunia atacului asupra monstrului din oţel le-a trecut înainte ca soarele să se scufunde sub valuri. În definitiv, habar n-aveau cu ce se luptă, iar zvonul că ucigaşii-pereche veniseră să-l omoare pe Harald, chiar asta era: un zvon.
Să-l ucid pe Rafael… Ce gînd cumplit!
Cînd au coborît din vagonul acoperit cu scoici şi alge, toţi s-au dat la o parte ca şi cînd ar fi ştiut ce putere ucigătoare cărau cu sine ucigaşii. Teama morbidă, deşi nu avea motive să fie veche – nimeni nu auzise pînă atunci de ei, exista în fiecare, bărbat sau femeie, pînă şi fiordurile păreau mai vitregite de culoarea violentă a schimbului de anotimp. În acea zi am simţit-o pe Lotte cum îşi umplea sufletul cu tot patetismul mării.
“Nu am nimic”, a fost răspunsul ei.
Era pierdută în ea. Nimic însemna nimic. Se minţea pe sine, în schimb mă durea că mă minţea pe mine. Tremura în timp ce asasinii-pereche treceau prin faţa noastră. Purtau rase lungi, din catifea neagră. Feţele le erau acoperite de glugi întunecate, rupte din esenţa nopţii, iar la brîu purtau cuţite cu mînere aurite, din obsidian. Ştiam că ele puteau aduce moarte pînă şi îngerilor. Gîndul m-a înfiorat şi m-a făcut să cuprind zarea cu ochii în căutarea lui Rafael.
În tot acest timp, Lotte a plîns.

Trenul şi asasinii-pereche constituiau aceeaşi nuanţă agresivă a veştii care să ţină trează conştiinţa pe cale să adoarmă o mie de ani a Scandinaviei, cu aceeaşi amploare cu care, o dată la o sută de ani, venea vestea că vasul cu optsprezece vîsle al rabinilor, al veşnicilor expulzaţi, trecea pe lîngă fiorduri însoţind Chivotul cu Legile Cerului, în căutarea Pămîntului Sfînt. Istoria este falsă adeseori, mai ales în privinţa navigatorilor, căci nici Magellan, nici Columb, nici Amerigo Vespucci sau alţi hăituiţi de dorul oceanelor, n-au fost mai pătimaşi şi mai constanţi călători ca echipajul cu optsprezece vîsle care, o dată la o sută de ani, căuta un pămînt-himeră gîndind că este voinţa lui Dumnezeu. Nişte surghiuniţi cu favoriţi şi bărbi creţe, cu anatema ciulinilor născuţi de oceane veşnic

eretice. Mai haios într-o poveste bolnavă de veşnicia melancoliei era faptul că, undeva peste buza orizontului, o barcă simplă însoţea gravul cortegiu cu aceeaşi răbdare şi consistenţă ca un vis perpetuu. Şi toată lumea din Scandinavia sau de aiurea ştia că în acea barcă scuturată de valuri era omul care trăia de trei mii de ani şi urma să mai trăiască încă pe atît. Printr-o ciudată asociere cu purtătorii Chivotului îl chema Rabbi şi iar, printr-o coincidenţă pe care nu ştiu s-o numesc, trăise experienţa deşertică înaintea lui Jessus. Sigur că şi eu ştiam toate astea, ca orice supus al lui Harald sau de aiurea. Periplul evreilor navigatori în căutarea destinului, însoţiţi de un Rabbi mic şi căpos într-o barcă, era un eveniment care merita văzut, mai ales că se întîmpla atît de rar şi mai ales că se întîmpla o dată cu apariţia trenului zugrăvit în scoici, a asasinilor-pereche şi a îngerului Rafael, cel cu inimă umană.
În acea zi/seară/noapte timpul curgea firesc. Era frig dimineaţa, o căldură molcomă la amiază şi o tristeţe fără margini seara, suficientă ca să înghită apropiata noapte şi catargele cu pînzele fără viaţă ale vasului cu optsprezece vîsle. Era cea mai specială zi din viaţa oricărui muritor al Scandinaviei, cînd pînă şi regelui Harald îi trecuse durerea de dinţi, veche de zece ani. În acea zi era atît de fericit, încît a convocat guvernatorii provinciilor uitate în beţia berii ca să le propună un jaf de doi ani pe tărîmul visat/nevisat de Columb cinci sute de ani mai tîrziu. Şi tot în acea seară specială, coborîtă din cea mai agresivă şi mai minunată imaginaţie, am suferit cel mai tare, căci Rafael a dispărut sub orizont înainte să se întunece, iar Lotte, frumoasa mea himeră mirosind a narcise, nu a întîrziat să strălucească în patul cu rugii vii. În acea seară, cînd am avut senzaţia că i-am pierdut pe amîndoi, am murit un an, căci asasinii-pereche, dacă a lor a fost vina, mi-au ucis visele, pe Rafael şi pe Lotte. Tot atunci, cînd pînă şi clipocitul bărcii rabinului pătimaş dispăruse, am plîns. Nu ştiu de ce am întîrziat lîngă trenul care nu se putea să existe. Am uitat că timpul curge şi mi-am dezamăgit visul personificat în femeie. Lotte m-a aşteptat cu aceeaşi dorinţă cu care m-aş fi dus s-o întîmpin. Ştiu sigur că asasinii-pereche n-au întîrziat degeaba în faţa mea. M-au privit fără ca să le văd ochii. În acele clipe au ucis noaptea mea cu Lotte, iar dimineaţa am găsit rugii patului ofiliţi. Am suferit în tăcere, cu amintirea atîtor evenimente nefireşti, însă cu gîndul la visul meu nepămîntean întruchipat în femeie.
Unde eşti Lotteω Şi ce crezi despre mineω
Aş fi vrut ca Rafael să fie aproape, chair dacă asta ar fi însemnat să-i mai suport privirea perversă cînd făceam dragoste cu Lotte. În acea dimineaţă nouă din curgerea timpului m-am simţit mai singur ca oricînd.
Am vorbit despre singurătate cu un călător care ştiam precis că urma să trăiască încă trei mii de ani în Corfu ca să păzească singurătatea surghiunită în hotarele insulei. Mi-a spus că este invidios pe iubirea mea nepămînteană pentru o femeie şi pe destinul generos care mi-l scosese în cale pe Rafael, mi-a mai spus că tristeţea nu vine din singurătate, ci că fiecare se naşte cu ea sau nu şi că, în funcţie de agresivitatea ei, oamenii devin bănuitori vizavi de propria existenţă şi că se ascund pentru totdeauna în locuri la fel de singure ca sufletele lor pierdute în această nouă cunoaştere. Era un călător extrem de trist, în stare să păzească de unul singur singurătatea a trei milenii. I-am oferit în dar scutul lui Rafael, cu basorelieful îngerului bolnav de oameni, acum exilat de anxietatea lui sub orizont. Mai tîrziu a plecat spre Corfu, spre acel pămînt cu portocali şi măslini, ce-or fi ei, în care era prizonieră singurătatea. Cînd barca lui a dispărut din vedere am simţit dorul de Lotte mai ucigător decît o lamă de paloş. Nu ştiam unde este şi ce face. Şi nici Rafael nu mai venea

să-mi spună. Dacă aş fi fost la un pas de moarte, ar fi fost la fel. Am citit următoarele rînduri:

Am venit, am plecat…

Poate Rafael mi-a împrumutat aripile lui, poate a suflat către mine, poate îmi călăuzea paşii, poate îmi veghea drumul, nu ştiu. Ştiu numai că aveam o dorinţă imensă să ajung acolo şi să strălucesc şi nu mai puteam aştepta. Era o zi bună, era o zi perfectă, era timpul. Aşteptam să ajung în patul cu narcise, am văzut în minte patul cu rugi vii înflorit în toată strălucirea lui, m-am văzut acolo iubindu-l pe Gunnar, revărsînd asupra lui toată dragostea pe care o strînsesem şi care nu mai încăpea în mine.

Nu m-am gîndit nici o clipă că s-ar putea să nu fie aşa. Nici o clipă.

Am ajuns. Asasinii-pereche dădeau tîrcoale şi locul era plin de primejdii. Am simţit două perechi de ochi nevăzuţi privindu-mă şi eu eram singură şi tu nu erai acolo. M-am întors…

Mi-am reprimat strălucirea care aştepta să iasă la iveală cu tristeţea care m-a cuprins. E foarte greu să-ţi reprimi strălucirea.

Unde eşti, iubituleω Ce s-a putut întîmplaω Ştiu că numai asasinii-pereche ar fi putut să ucidă un vis atît de frumos ca al nostru. Îmi tremură inima ştiind că nu am cum să te găsesc, cum să dau de tine, nu ştiu cît timp va trece pînă te voi vedea. Încerc să-mi explic ce s-a putut întîmpla şi ştiu acum că asasinii-pereche poartă vina acestui timp în care am murit puţin. Unde eştiω Ce faciω Tremur pentru mine şi pentru tine. Sînt singură. Sînt tristă. Iar Rafael nu vine să-mi spună nimic.

Cîtă tristeţe încape în ele!

Am netezit patul iubirii noastre nepămînteşti. Şi în acea clipă vulturul a venit din nou să scurme cu ciocul dalele de piatră.

„Am venit, am plecat”. Sfîşietoarea mînie a durerii. Atît de clară.

Lotte, asasinii-pereche mi-au ucis visele şi, o dată cu ele, şi pe tine. Sînt mai bolnav de singurătate decît înainte ştiind că te-am dezmăgit. Ai venit, ai plecat. Ce pot să spunω

Ai vrut să mă iubeşti în egală măsură cum am dorit şi eu. Se vede clar mîna lui Rafael, căci el este în stare să schimbe destine prin dorinţa de a face bine, numai că tinereţea lui de înger nu-l face să vadă clar totul. Rafael nu a cunoscut neprevăzutul aşa cum îl cunoaştem noi.

Te iubesc, Lotte. Pielea ta îmi arde visele singurătăţii, iar atingerea ta este cea mai intensă şi mai adevărată magie din cîte sînt pe pămînt. Te-am văzut de sute de ori, nu cu ochii pătimaşi de gustul cărnii ai vikingilor, te-am văzut aşa cum eşti şi cum ai fost întotdeauna.

De ce mi-au ucis visele asasinii-perecheω De ce tocmai ei, cei zugrăviţi de propria mea imaginaţie ca să-l ucidă pe Rafaelω Şi de ce, într-un moment de nebunie, mi-am dorit ca pumnalele lor vrăjite să ucidă îngerul pogorît peste destinul meuω

Mi-am rătăcit sufletul. Am avut o viziune în care zburam fără greutate peste mesteceni. Şi, ca visul să mă ucidă un an, ţi-am văzut privirea tristă. Mi-ai şoptit ceva ce nu am înţeles. Atunci mi-am dat seama de măsura singurătăţii mele.

# #

Am aşteptat o săptămînă şi încă o zi ca s-o pot vedea din nou pe Lotte. În tot acest timp am visat şi l-am căutat pe Rafael.

Despre asasinii-pereche
Se numeau asasini-pereche pentru că aşa a vrut mintea mea bolnavă de ambiţia de a-l ucide pe Rafael. Erau îngeri expulzaţi, crunţi, cu anatema răzbunării vie în sîngele lor de zburători ascunşi. Aveau buzele cusute de mîna heruvimilor şi sexe precizate. În aşteptarea lui Rafael, deşi păreau simboluri vii ale urii, se iubeau în singurul vagon al trenului garat pe dalele de piatră ale portului. I-am văzut cu ochii mei într-o noapte, mînat de propriile mele căutări şi obsesii. I-am urmărit hoţeşte, aşa cum mă urmărise pe mine Rafael cînd o iubisem pe Lotte. S-au iubit ca animalele. Poate gurile lor cusute îi făceau să se iubească într-un mod atît de vehement şi de sălbatic, atît de rupt de înţelegerea lumii. I-am urît şi am căutat să-i gonesc din mintea mea. Să nu vă gîndiţi că erau goi şi că nu ştiau că mă uitam la ei.
Au rămas, pentru că ambiţia lor de a ucide un înger veritabil era mai puternică decît voinţa mea.

Timpul curgea firesc de cînd Rafael fugise sub orizont de teama asasinilor-pereche ca să se înţeleagă pe sine.
Trecuse o săptămînă întreagă şi încă o zi cînd chiar şi vremea, alături de anxietatea mea, se revolta în scenarii absurde. A nins. A fost frig. A fost o prelungire a singurătăţii şi durerii mele. Vulturul a scurmat cu ciocul în dalele de piatră încercînd să-mi desluşească o metaforă încurcată.
Cînd Harald, scăpat de beteşugul durerii de dinţi, veche de zece ani, a plecat cu aproape toţi supuşii bărbaţi în drakkare pentru jaful de doi ani pe coastele visate/nevisate de Columb cinci sute de ani mai tîrziu, în acea zi din curgerea firească a timpului, Lotte s-a întors la mine. Îi era atît de dor de patul cu rugi vii, încît a plîns. M-a întrebat ce am făcut în tot acest timp cît am căutat-o şi i-am răspuns sincer că am scris o carte în carnea sufletului meu. Patul deja înviase şi mirosul de aşteptare/singurătate s-a estompat în acel preludiu al cuvintelor.
Am iubit-o cu grijă, înfrînîndu-mi patima sălbatică. Dacă aş fi iubit-o cu mintea mea beată de singurătate şi durere aş fi rupt-o în două. În tot acest timp patul a continuat să înflorească.
Am dormit lîngă Lotte şi l-am visat pe bătrînul Noe făcîndu-mi cu mîna de pe corabia lui obeză care fugea peste spinarea Potopului.
Cînd m-am trezit am văzut asasinii-pereche & privirile lor perverse şi, în spatele lor, pe Rafael cu ochii roşii, gata să explodeze.
Le-a luat vieţile într-o clipă, cu un paloş rupt din lumina soarelui. Căpăţînile îngerilor cu sexe precizate s-au rostogolit printre tufele de trandafiri, apoi au luat foc şi s-au înecat în propria duhoare. În acea clipă cutremurul a chiuretat creierul Scandinaviei. Trenul-fantomă s-a scufundat sub ape, iar mintea mea, bolnavă de dorinţa şi mai bolnavă de a-l ucide pe Rafael, s-a limpezit.
Se făcuse noapte şi Lotte strălucea lîngă mine dormind.
Miercuri oamenii sînt cercuri. Joi oamenii sînt goi. Goi şi adevăraţi cu ei înşişi.

Cetăţeanul care strigă ceasurile somnului Scandinaviei îmi spune că sînt trei ore peste miezul nopţii. Oricum mi-aş fi dat seama după grohăielile vikingilor gata să plece cu Harald pentru jaful de doi ani pe coastele visate/nevisate de Columb cinci sute de ani mai tîrziu.
De cînd i-a tăiat pe asasinii-pereche, Rafael a intrat din nou în viaţa mea. Este mai aprig decît înainte şi s-a lăsat de băutură.
Unde eşti, Lotteω
Nopţile seamănă între ele, iar rugii patului cu narcise sînt ostoiţi de vlagă şi bătrîni, lipsiţi de seducţia acelui anotimp imposibil de precizat, pentru că îngerul fiinţării mele, singurul pe care-l cunosc, a desfăcut clinchetul timpului ca să mă lase să alerg în întîmpinare săvîrşirii mele din viaţă.
"Nu cred că ţi-ar plăcea să fii nemuritor", mi-a spus într-o seară cînd te aşteptam, Lotte. Altă seară. Mereu există alta.
Ca de obicei, mereu îmi simte gîndurile.
"Uite ce aripi viguroase am dobîndit fugind pe sub orizonturi de ura asasinilor-pereche şi de pumnalele vikingilor. Mi-am descoperit destinul şi am descifrat enigma vulturului care scurmă cu ciocul în dalele de piatră."
Am amuţit. Mi se păruse, pînă atunci, o metaforă numai pentru mine.
"Vulturul pe care l-ai văzut este un heruvim blestemat să mănînce veşnic hoituri pentru că a ezitat să taie din aleanul diavolului. Surghiunul lui este vechi şi acel moment de slăbiciune v-a acrit vouă visele. Diavolul umblă nestingherit dintr-o prostie, prietene."
"Ce legătură are cu tineω"
"Ca orice suflet pierdut, chiar dacă este înger, caută să-şi răscumpere slăbiciunea îmbiind prin metafore alte suflete pe cale să se risipească. Destinul meu este să zbor şi să fiu invizibil, să păzesc stîlpii cerului, să fiu crîncen cu îngerii expulzaţi, ca asasinii-pereche, să păzesc visele omului şi, în continuare, să nu am sex precizat. Eram pe cale să mă pierd, Gunnar. Am vrut să fiu om şi să iubesc o femeie ca Lotte."
"Eşti mai om decît toţi oamenii, Rafael, şi mai înger decît toţi îngerii la un loc şi asta este o metaforă potrivită pentru tine."
"Iar tu eşti un om bun, ceea ce este extrem de rar pe aceste coaste fioroase, însetate de sînge. Ani în şir m-ai salvat de cuţitele vikingilor, deşi nu mă puteau ucide, însă teama de răceala oţelului îmi străbătea oasele şi mi-ai suportat bîlbîiala de beţivan rătăcit în noapte. Ţine-o pe Lotte aproape. Este cel mai frumos vis din viaţa ta."
Ochii îi ardeau ca o flacără.
Îngerii sînt mereu sinceri.
În acel ceas din noapte, cînd îmi pierdusem somnul ca să-l întîmpin pe Rafael, rugii patului au înflorit din nou şi am putut să văd încă o dată strălucirea femeii din mintea mea.
Am ieşit în vîntoasa nordului ca să rup flori de iasomie. Le-am presărat în cameră pînă ce seducţia lor zămislită de viaţă a înghiţit mirosul de lumînări şi de toamnă năucită.
Lotte a zîmbit în tot acest timp. Şi m-am dus s-o iubesc în narcoza visului, pentru că Rafael avusese dreptate. Nu poţi trăi cu un înger şi cu o femeie deopotrivă. Pe el l-am lăsat să zboare, chiar şi aşa, întristat de propriu-i destin de suflet etern fără sex precizat. Pe femeia din mintea mea m-am dus s-o iubesc, pentru că dacă sînt muritor nu pot străluci altfel.
Şi am plîns şi am fost fericit, laolaltă.